

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY,
Dedicated October 14th 1894.

No. 30

Clarkland, Wash. 31. Juli. 1895.

5te Aarg.

Aftenfang.

Nu er det Kveld,
Og du, min Sjæl,
Du maa til ham dig vende,
Som ibog al Nød og Nag
Vilde fra dig vende.

Jeg taffer dig
Ret indælig,
Min Gud og Fader høje,
At du naadig vilde mig
Min Besjerner være.

Tænkte jeg paa
Selv at formaa
Nig nogen Tid bevare,
O, jeg maatte plad forjaa
I saa stor en Fare.

Min Synd, o Gud,
Mod dine Gud
Er stor, jeg kan ei negte;
For min Udyd, Synd og Våd
Maa jeg plad forimægte.

O Jesu, du,
Kom mig ihu,
Hjælp mig af Syndens Fare,
Lad mig Naade hos dig faa,
Du mig vel bevare.

Jesu, min Trost,
Mit Liv og Lyk,
Min Glæde, Fred og Være,
Hjælp, jeg her og hisset maa
Ewig salig være.

Bliv du, min Skat,
I denne Nat
Hos mig og alle Mine,
Fred nu om os med din Magt,
Lad os være dine.

— 188. i S. S.

Den gamle General.

Af W. Haslam.

Engang ved en Gudstjeneste lagde jeg Mærke til en fint udsende Mand, sjenstynlig Militær, Skjønt han ingen Uniform bar; men hele hans Holdning viste klart nok hans Stand. Han gik ud af Kirken ligejaa lidelig og rolig, før jeg var kommet hen; der var været paa Belmadison.

„Hvem var den fine Mand?“ spurgte jeg Jagester.

„Har er General — fra Indien.“ svarede min Ven ned et emil.

„Hvorfor træffer De paa Emile-baadene?“ spurgte jeg.

„Hvorfor?“ De har vist mere tilovers for ham end han for Dem. Han spurgte mig, hvor i al Verden De var, og lærte dele, at han var kommen i Kirke for at høre om Kristus, men De syntes at hende mere til og tale mere om Djævelen end om Kristus. Han sagde, at han havde faaet nok af Dem og

skulde ikke komme i Kirke mere, saa længe De var her. Jeg tænkte, De har ramt ham temmelig godt.“

„Jeg vil haabe det,“ sagde jeg. „Jeg talte nogle Ord om Djævelens List og Anslag i Morges, for at en og anden af mine Tilhørere kunde blive advaret for ham.“

Imidlertid saa jeg til min Beroligelse om Aftenen den samme statelige og kikkelse komme ind i Kirken og, til min store Forbauselse, han blev til Eftermiddag.

Da jeg havde talt under et nogle Ord til dem, som var bleven tilbage efter Mødet, gik jeg ned i Kirken for at tale enkeltvis med de Mennesker, som endnu vare tilbage. Da Generalen ikke rørte sig fra sin Plads, gik jeg hen til ham og gav ham det sædvanlige Spørgsmaal: „Kan jeg være Dem til nogen Hjælp.“

„Hvorledes,“ svarede han, „jeg har kæmpet for Sandheden i mange Aar, men De faar ud af det, at jeg kun staar udenfor Døren og ser igjennem den — ja, hvad der er værre endnu, De siger, at Djævelen er sikker paa at have mig i sin Magt.“

„Jdet jeg i mit Hjerte takkede Gud, tog jeg Plads ved hans Side og gav ham det Spørgsmaal: „Hvad bringer Dem paa den Tante, at De er udenfor og ikke indenfor Døren?“

„Jeg har aldrig i mit Liv tænkt paa eller hørt om saadan noget, som at komme over Dørtærskelen. De siger, der er en Mur og at alle de, som er indenfor, ere frelst. Hvorledes skulle vi kjende, hvem der er indenfor?“

Jeg tvøvede et Dieblit, for jeg tænkte paa at sige, at Gud havde aabnet hans Dine for at se mange Ting saa klart, at jeg var forvisset om, at han var ikke langt fra Guds Rige. Men da han saa jeg tvøvede, sagde han: „Jeg ser, De mener ikke den samme Ting udenfor: Prædikestolen, som De saa rask siger, mens De er paa den. Der er for mange af Deres Folk, som naar De ere oppe paa „Kristens Beskrivelse“ komme med Ting, som de ikke tør sige os op i Ansigtet. Mener De, at De selv er frelst og at De selv er kommen over Tærskelen?“

Jeg svarede: „Ja, jeg mener virkelig, at kunne sige det, og jeg fastholder, naar jeg er kommet ned af Prædikestolen hver Tid, som jeg har sagt. Mere end nu, jeg kjender gjenom Erfaring til disse Djævelens Garn, og jeg ved ogsaa, hvorledes Herren kan befri fra dem og virkelig gjør det.“

„Ja saa er De en Mand for mig,“ sagde Generalen. „Lad mig tale a-

bent med dem.“

Jeg sagde til ham: „Jeg maa tale med to—tre Mennesker, som sidder og venter. Maa jeg have Lov til at gaa til dem først? Vær saa venlig i Mellemtiden at tænke over nogle bestemte Spørgsmaal eller Ting, som De ønskede vi skulle tale om.“

Da jeg kom tilbage til ham, sagde han: „Jeg er nødt til at gaa nu. Desuden har jeg flere Spørgsmaal at gjøre Dem end der i Aften er Tid til saa talt om. Vil De ikke besøge mig i Morgen?“ Jeg gik med Glæde ind paa dette.

Næste Morgen besøgte jeg ham, som jeg havde lovet, kl. 10 præcis. „Kom ind,“ sagde Generalen. Jeg holder af Punktlighed. Han saa langt glædere ud end den foregaaende Aften, saa jeg blev slet ikke saa overrasket, da han sagde: Jeg er indenfor Muren. Herren være takket, De med.“

Hvilken Forandring der dog var sket paa de 24 timer. Han fortalte mig nu: „Jeg var før en tankeløs verdslig Mand i Indien, men da Koleran brød ud med stor Hestighed og jeg saa kraftige Mænd staa op om Morgenen og ds inden Aften, grebes jeg af Frygt. Jeg var forfærdet ved at se den Maade de døde paa. Fra den Tid af besluttede jeg mig til at leve et bedre Liv og jeg har fiden den Tid vedblevet med at gjøre det efter bedste Evne. Jeg begyndte paa en Gang at læse gudelige Bøger og blev forundret over min Uvidenhed og over hvor meget, der dog kunde siges og skrives om saadanne Ting. Snart opdagede jeg, at man lagde Mærke til mig, og at det var mig mine Kammerater mellem Office-erne sigtede til, naar de gjorde Nar af de Hellige. Disse Folk vare ikke saa raske paa det under Koleratiden, det kan jeg forsikre Dem. Det sagde jeg dem: jeg havde dem ogsaa, og jeg var kammerat med mig ved at være en Kristus. Jeg var stærkt til at staa dem og Deres Spøt imod, ja jeg sølte mig tilhængt til at gaa angrebvis til Verks. Jo mere jeg læste Bibelen des bedre kjendte jeg Jersens Vil, selv i det mindste te alle jeg saaledes. Jeg talte altid frimodigt om, hvad jeg saa i Guds Ord, og hvad jeg havde set og hørt. Jeg tænker, det er dette, De kalder et h Gamere Døren.“

„Naar De i Deres Tak bestemte dette at gjøre sit Bedste,“ som en Fornægtelse af Kristi fuldendte Værk, han som har fuldbragt alt, da var det et ædventlig Slag for mig; og da De tilføjede: „det er en af de Enarer, ved hvilke

Djævelen holder Folk udenfor Døren,“ blev jeg over af Naade forfærdet; for Resten, naar jeg skal sige Sandheden, havde jeg ikke været tilfreds med mig selv. Jeg sølte hele Tiden at der var noget, som manglede, Skjønt jeg blev holdt for en hellig Mand. Jeg ønskede at føle mere end jeg gjorde og svare til, hvad jeg gik for.“

Jeg sagde: „Nu forstaar De altsaa, hvorledes dette at vente paa at faa noget at føle er et andet af Djævelens Garn. Hvorledes kan man føle sig som frelst, inden man er frelst, eller føle sig indenfor Døren inden man er der?“

„Jeg beroligede mig med,“ sagde Generalen, „at haabe, at det skulle nok komme en eller anden Gang.“

„Dette at haabe, det kommer nok, er et andet af Djævelens Garn.“

„Ja, sagde Generalen, nu forstaar jeg det; men jeg maa tilføje, jeg blev meget ærgerlig paa Dem, da De sagde at den Slags Haab var Djævelens Haab.“

Jeg sagde: „Satan bruger den Slags Snarer til at holde saadanne Sjæle tilbage, som den Hellig Mand har gjort urolige, ja har bragt lige til Jersens Dør.“

„Jeg kan ikke sige, sagde Generalen, hvorledes jeg naaede hjem efter den Præken, jeg hørte af Dem, det optog saa fuldstændig mine Tanker. Jeg fandt nogen Beroligelse ved at raffe ned paa Dem og ved at sige, at jeg aldrig vilde høre Dem mere.“

„Nu, kjære Ven, sagde jeg, vil jeg give Dem det Raad ret at lægge Mærke til dette, som De nu selv har erfaret, De vil træffe Mange, som se ind gjennem Døren, som „gjøre deres Bedste,“ som vente paa at faa noget at føle, og som haabe at de nok er Gang skal blive frelst, og De vil nu forstaa, hvorledes De skal tage paa saadanne. Husk, at alle Mennesker er udenfor Jersens Dør indtil de ere come over Tærskelen. Tag det aldrig let med Sjæle. Det er længe bedre at sige om en Hellig, at han er ikke frelst end at sige om en Synder, at han er det. De kan ikke give hin nogen Fortred, naar De kan smigere den Mand til Gudsbede. Det er det Djævelen altid gjør.“

Generalen blev en rigtig Kristi Stridsmand. Og ikke blot det, han var desuden lykkelig i sit Hjem, for hans Hustru, Søn og Datter vare alle paa Herrens Side. Et Menneske kan ikke arbejde lykkelig udadtil, hvis de derhjemme ikke stemme overens med ham.

Brev fra Norge.

Røsdal, 5te Juli 1895.

B. Garstad.

Parkland, Wash.

Kjære gamle Ven. — Det er langt, fælt langt, mellem Røsdalssvand og Puget Sound; men alligevel har ogsaa nogle fra denne afsteds Fjeldbygd fundet Veien til Stillehavskysten, til Seattle, Astoria, Portland, og Tanken reiser dib lige saa let som til Stavanger.

Du kan tro det var raet at se sin Fødeby, sit Barndomslejet, Slægtens Bugge og Hjem i mange Generationer, igjen efter 24 Aars Fravær. Det Sted, hvor mine Oldreforældre boede, hvor mine Bedsteforældre bygget nyt Hus, som min Fader igjen udvidede, var endnu i Stavanger akkurat, som jeg erindrer det fra Barndommen; og den Del af Byen, Stranden, var usorandret.

Hvor besynderlig forekom mig ikke de trange buglede Gader, Bakkerne og Bryggerne og de gammelbagte Huse tæt sammen næsten uden Gaardstrum. Flere Steder, hvor jeg gik paa Skole fra 4—9 Aars Alderen, stod endnu ligedan; men mine Begelammerater var voksne og borte, flere omkomne paa Søen, andre i Amerika. Mine Tanter var blevene gamle, og mange nye Skægtninge komne til, som jeg aldrig havde seet.

Og dog traf jeg mange gamle Benner af Familien, Kvinder, der havde pleiet og passet mig som Barn, og mine Forældres gamle Benner og Veninder; fik saa mange Indbydelser, at jeg gik mig træt og maatte efter 10 Dages Ophold i Stavanger ud paa Landet for at saa være mere i Ro. Reiste med 2 gamle Familiebenner til Saude inderst i Fjorden, var der 4 Dage; derpaa 2 Dage i Suldal hos en Barndomsven, Pastor Evensen, 2 Dage paa Kæs ved Suldalsvand, og nu har jeg været snart 3 Uger i Røsdal.

Denne afsteds Fjeldbygd er nu bleven meget befærdet af Gjennemreisende mest Engeltømænd. Herigjennem gaar Turiststrømmen fra Stavanger til Hardanger og fra Hardanger til Telemarken og Skien.

Prægtige nye Veie er anlagte og flere flere moderne Hoteller er byggede. En hel Del Folk lever bare af at styffe Reisende.

Karrioler, Stokferrer og fine Kalesjevogne benyttes, af og til ser man og en amerikansk Vuggu, som en Reisende har fraglet med sig. Flere norske Amerikanere er komne tilbage og har slået sig ned i sin Hjembygd.

Denne Trafik bringer Liv og Rørelse i Bygden om Sommeren, men den forbedrer neppe Folkets Karakter. Der blir mere Spekulationsaand og mer Uansvarlighed med de hjemlige Fjeldbønder. Der er blevet mere prestelig Betjening, men mindre Besøg af Gudstjenesterne. Den gamle Kirke fra Aaret 1200 og den Tid staaer endnu og benyttes. Den har været lappet og repareret mange Gange, er liden og lav, med 3 smaa Binduer paa den ene Side mod Fjeldet, den anden Side er mækk men med Gulleri saa laot, at Hovedet naar op i Loftet. Prædikestol, Alter og Døbefont er gamle, kuriose Sager fra 1625, medens nogle endnu ældre er blevene indlagte paa Bergens Museum. I denne Bygd holdt Levinger af Raskholmskimen sig længere end noget andet Sted i Norge. Vige ned til 1835 valsfartede man til det underbare Krucifix, som Kirken endnu eier.

Det er af Træ, næsten 3 Fod høit og pent Arbeide. Sagnet siger, at det var fundet i en Fjord, og ingen kunde faa det op, før man lovede at bringe det til Røsdal Kirke. Hver St. Hans Aften holdt man Forsamling i Kirken. Naar den blev fuld af Folk, og det dampede og duggedes paa Væggene, tørrede man Sveden af Kristusbilledet og lagde Tørklædet til Hessebod paa de Syge, og Kirken fik mange Gaver ja Kryster og Træben etc, som de Syge havde lagt fra sig der. En hel Hob af disse gamle Hjenstande blev sidste Vinter solgt til Bergens Museum for 700 Kroner. En hel Del gamle Gravhaue ligger nede mod Bandet, og man har der fundet adskillige Levinger fra Bronce- og Jernalderen.

Det var denne Bygd, hin frygtelige Farsot, Sortedsden, herjede sig i Slutten af det 15de Aarhundrede, at der kun var en Kvinde igjen af Befolkningen. Hun stilledes alene og troede Verden øde. Saa kom en Kramkarl fra Hallingdal farende over Fjeldet, han fandt hende, slog sig ned her, og fra dem stammer den nye Slægt. Her er nu svært mange gamle Folk i Bygden, mange rynkede, krogede Skikkelser. En hel Del af den yngre Slægt er i Amerika; hver Gaard har Styldfolk der, mest i Marshall Co., Iowa.

Paa denne Tid ligger ogsaa mange paa Stølene; men nu begynder Slaatten og drager en Del nedover igjen. Her har været meget Regn i Sommer, en ualmindelig tiblil og varm Vaar, saa Græs og Grøde staaer frodig; men endnu sees Sne paa Fjeldene omkring til alle Kanter. Forrige Uge, da det var varmt solrigt Veir, var jeg paa Fjellet ved Haukelidsæter i Dove Telemarken; der var friskt og godt, medens Solen stegte i Dalene. Jeg gik gjennem en Tunnel, hvor Veien var huggen dels gjennem Fj og dels gjennem Klippen.

Paa Haukelidsæter har Staten anlagt Station for Reisende, der er et meget godt Hotel med tre komfortable Bygninger.

Fosfatsalt er her suldt af, de drypper og render og stummer ned Fjeldbrevnerne, hvor du ser hen. Gaardene her synes ynkelig smaa. Hele det dyrkbare Jordsmøn i Bygden er ikke mer end en almindelig Farm i Dakota; men saa har de Skogtierne og Fjeldbeiterne, og „det stikker lidt ataat“, som Manden sa, han spiste 15 Stiver Smørbrød, efter han havde tæmt Grøfsadet. Her er det mest Vjerlestog; men den er baade tynd og liden, saa Beden er dyr, og Lovd maa benyttes til Brænde. Før stal her ha' været Furustog; thi store Stammer er gravet op nede ved Bandet; men nu sees ikke Spor af den paa lang Afstand.

Jeg har talt med flere Prestere i Stavanger og paa Landet og mine Indtryk om Presternes og Menighedernes Stilling i Norge er blevene noget forandrede.

Folk i Amerika ta'er som om Presterne i Norge sad saa godt i det, var spikede af Staten og havde det saa mageligt.

Det maa være, fordi de er mere fremmede for Prestens Virksomhed her. Staten lønner jo ikke Presterne, kun er der mange Kirker, som eier Kirkegods, og Indtægten eller Renterne af det gaar til Prestens Underhold; men mange er henviste udelukkende eller hovedsagelig til de uviste Indtægter og har det smaat nok. Dernæst maa det

være et overmaade stort Savn, som ogsaa flere har udtalt, at der er mangel paa Menighedsliv og Samarbeide med Presten.

Hvor hyggeligt er det ikke i vore Menigheder i Amerika, hvor vi stadig har Menighedsmøder til Opbyggelse og Samtale og Forhandling om Menighedsanliggender og Samsundsager, hvor Menighedens Stilling og Prestens og Lærernes Virksomhed omfattes med Interesse og følger og støttes af Medlemmernes Deltagelse.

Og saa dette, at en Prest her stytter bort, og en anden ansættes, uden at Menigheden har noget at sige i Sagen. Paa mange Steder eier ikke Menigheden Kirken og har intet med dens Tilsyn at gjøre engang. Kong Fredrik den fjerde tilegnede sig Kirkerne og bortauktionerede dem og de dertil hørende Gaarde til Forpagtere. Forpagterne skulde holde Kirken i Stand.

Saaledes i Suldal og Røsdal. Disse, som forpagter de gamle Kirkeejendomme, betragtes nu som Kirkeiere, de og de alene har at holde Kirken i tilbørlig Stand, og saa blir da gjerne Kirken ogsaa derefter. Men naar Menigheden som saadan maa staa uvirksom og lade enkelte raade og stille for sig uden engang at kunne forhandle om og bestemme, hvad der skal gjøres, da kan ikke Kirken, som i de frie Menigheder derborte, blive et aandeligt Hjemsted, som vi betymer os for og ser efter og hygger os i ligesom det Hjem, hvor vor Familie bor.

Hvor Herrens Familie bor og samles, skulde dog for den Kristne være af lige saa stor Interesse, som hvor den jordiske Familie bor, og saa er det, Gud være Tak, i mange af vore lutherske Menigheder i Amerika. Endnu har jeg desværre ikke faaet læse flere fra Eders Synodemøder og Aarsmøder haaber snart at saa se, hvorledes I ogsaa der har sørget for Rydningsarbeidet og Høstarbeidet i Herrens Vinngaard.

Her er nok en storartet Natur, friere Luft og lysere om Sommeren end i Missisippidalen; men hvorledes Folk, som har levet en Tid i Amerika og arbeidet sig frem der, kan vende tilbage for at bo her og trives i disse Forholde ellers, forstaaer jeg ikke; de fleste gjør det heller ikke.

Ravefatarhyen er ikke let at saa Bugt med; men i de sidste Dage har jeg været betydelig bedre. Jeg tænker at reise herfra gjennem Hardanger Bergen, Sogn, Balder, Kristiania til Stavanger og saa hjem til min Familie og Menigheder til 15de Sept. Det er Planen nu, men Herren styrer vor Gang. Han raader, og hans Vilje se i Raade. Han signe Dig og Arbeidet og Bennerne derude Venlig Hilsen til Eder alle, fra Eders hengivne Ven.

Johannes Halvorsen.

Det Mennekte, der tjener Kristus, behøver ikke at frygte nogen anden end sin Herre.

Gjør du noget godt en Gang, vil det blive lettere at gjør det næste Gang, og for hver Gang du gjør det, vil du saa en dybere Glæde deraf.

Indbyd gode Tanker til at besøge dig og byd dem velkommen, naar de komme. Det er Gæster, som ville efterlade en Betsignelse efter sig, naar de ere gaaede.

Fra Missionsmarken.

Sobaville, Oregon 16de Juli '95.

For Herold.

Idag sagde jeg Farvel til mine venlige Berter Brødre Knudsen. Jeg maatte dog love at besøge dem igjen paa Tilbageturen. Da snuser de to unge Familier tilligemed deres gamle Fader at nyde Herrens Nadvere.

Idag er mit Maal at finde en Del norske Lutheranere, som skal bo nogle Mil oppe i Bakkerne ovenfor Sobaville.

Min Traver har nu faaet Sto paa alle 4 Ben og løser aabenbart bedre derved.

Veien, som bærer ret øst imod Fjeldene er jevn og pen, men fuld af Støv, gift og her en Del Gravel og Sten. Ogsaa idag er det temmelig varmt. Hensimod Middag nærmer jeg mig Sobaville. Det er en liden By, som ligger pent og koseligt til i en stenbedækket beaet Straa-ning ved Foden af Bjergene som her endnu kun er „foothills.“

Byen har ingen Jernbane, men det som har bygget den, er et Par Soda-tilber som her findes. Her stiger jeg af min Hest og lader den hvile sig, medens jeg nyder en stor Mængde naturligt Sodavand saaledes som Skaberen her lader Naturen frembringe det.

Det smager godt men er dog neppe saa stærkt i Rilderne ved Piles Beak. Er det ikke sundt, saa maa jeg komme til at erfare det, da jeg her nød mere end til Nødtørst. Efter et Ridt paa 20 Mil i Støv og varme Solstraaler smager en saa ærlig Drif som dette Sodavand, fortreffeligt. Den ene af disse Rilder hører Staten til og det koster intet, hvormeget man end vil drikke. Den anden er Privateiendom. Der kunde jeg faaet et godt heft eller tolt Bad i Sodavand for 25cts. Men den knappe Tid og endnu knappere Pengesørgning forbyder det. Uagtet der nu ringes til Middags paa Hotellet maa jeg dog drage videre og vaage paa enten Bugen faar mere inden Aftenen eller ikke. Den mangler nu ikke Soda-vand. Jeg maatte uvilkaarlig tænke paa hin Kones, venlige Opfordring til sin Brest: æd, æd til Du sprækker, det det er Dig vel undt. Jeg drog afsted opgjennem bratte Bakker og tyl Skov. Jeg syntes det var langt, var langt og høit op i Fjeldene. Gift og her fik jeg en herlig Udsigt og saa tværtover hele Willamette-dalen, som saa smilende flere Hundrede Fod under mine Fødder.

Det minde mig om Udsigten over Red River dalen fra Toppen af Pembina-Mountains. Edeligt fandt jeg Peder Sundersen fra Jackson Co. Minn. Han var ikke uetv ho himmel, men der blev dog strøg sendt Budstikke til de saa Naboeer som boer her og inden Aftenen var vi alle samlede til Gudstjeneste. To Børn blev døpte. Det ene var 3 Aar gammelt. Jeg maatte love dem Besøg fire Gange i Aaret.

Her er godt Land, let clearing, rigelig og godt Vand, og man kan saa improved Land for fra 3 til 6 Dollars pr. Acre og det er ikke langt til Flourmølle og Jernbane.

De, som snuser nærmere Betsed om Land og andre Ting her; vil saa paalidelig Underretning ved at tilskrive nogle af de Norske her: J. G. Peder Sundersen, Ole Pedersen, M. D. Mikkelsen, Sobaville Oregon. G.

Med Jesu Grav.

Gjennem disse Blade gaar der i disse Dage en Korrespondance, hvori et Duenbidne fra Jerusalem beretter om følgende Randaløse Optrin, skriver „Politiken“. Korrespondancen er saalydende.

Paa Skjæbnen har desværre iaar atter givet Anledning til en Skandale, som rundt om i Verden vil vække Forargelse i den kristne Menighed. Den hellige Gravs Kirke i Jerusalem huser mange forskjellige Troesfællesskaber, som paa forskjellige Tider har Afgang til det aller helligste Sted. Over Paastrædendes her „den hellige Jib“, det vil sige, at en stor Flamme slaar ud af Væggen over Gravhøvelingen, og de græske Katholiker, som netop paa den Tid har Besøg af utallige Pilegrimme, paastræder overfor disse, at Jiben tændes direkte fra Himlen. Naar Miraklet skal gaa for sig, er der en forskædelig Trængsel rundt om den hellige Grav. I Timevis slaar Pilegrimmene og anraaber Himlen om at se Jiben, og naar endelig den store Flamme viser sig i et Hul i Muren, kjender Jubelen ingen Grænser. Enhver vil nu være den første, som tænder sit Bortlys ved den hellige Flamme, og den, for hvem det lykkes, fikrer sig derved den evige Salighed. Under Kampen for at komme hen til Flammen opslaar der den voldsomste Trængsel i den overfyldte Kirke, og hvert Aar bliver adskillige Pilegrimme trampede under Fødder og maa ofre Livet for deres Troesiver.

Idet den hellige Flamme viser sig, skal der efter græsk-katholsk Skik gaa en Procession ned „og aabne den hellige Grav.“ Nu har det altid været Skik, at denne „Aabning“ blev foretaget af den græsk-ortodokse Patriark, ledsaget af 2 armeniske Diakoner. Grækerne har i mange Aar søgt at foretage „Aabningen“ alene, og længe før Paastrædelsen iaar havde de henvendt sig til den tyrkiske Guvernør i Jerusalem med Anmodning om at blive fritagne for Armeniernes Følgeskab, men den tyrkiske Guvernør havde svaret, at alt skulde foregaa efter gammel Skik. De armeniske Diakoner havde derfor som sædvanligt indfundet sig i Kirken, og da Jiben viste sig, forsøgte de at bane sig Vej gennem Trængslen for sammen med den græske Patriark at komme ned i Grav. Men herover blev de græske Bøper rasende, de greb de armeniske Diakoner i deres lange Skjæg, rev dem med Neglene i Ansigtet og sparkede dem paa Benene. Armenierne var medlertid ikke bange. De fastede Evangelierne og Bortlysene, som de bar i Hænderne, og slog Ijs paa Grækerne, og før man vidste noget af det, tumlede Præsterne om i Trængslen i det vildeste Haandgemæng. Pilegrimmene raabte og kreg, og vylst af de tusinde Bortkærter frembød Kirken et fantastisk Skue af et visnok eneftaaende geistligt Slagsmaal. Blodet flød i Strømme, og den utroelige Skandale endte først, da Guvernøren i Jerusalem rykkede ind i Kirken i Spidsen for en Afdeling tyrkiske Militær. Saa høstes der en vældig Røst: „Bajonetterne af!“ Og derpaa: „Slaa Ijs med Kolberne!“ Og et Dreblik efter regnede det ned over Præster og Pilegrimme med Kolbeslyg. Flere Pilegrimme fik herunder deres Lemmer knuste, to armeniske Præster maatte kjøres paa Hospitalet, og selv den græsk-ortodokse Patriark sank bevidstløs om paa Gulvet og

maatte ledes ud af to Præster.“

Hertil siger Berlinerblade:

„Saadanne Skandaler kan altsaa passere i det Herrens Aar 1895 i den hellige Stad foran Jesu Grav! Var det ikke snart paatide, at der blev foranstaltet et Korstog mod disse samvittighedsløse Præster, der mindst for tjente, at Kristenheden behandlede dem som Saracener.“

Den gavmilde Mand's Hest.

En rig Mand, som var meget gavmild, pleiede hver Dag at ride en Tur paa sin Skimmel og havde da altid Bommen fuld af Penge for at kunne give nogle Skilling til enhver Fattig, som mødte ham paa hans Vej. De Fattige i hele Omegnen kjendte og velsignede ham. Naar de fik Die paa ham, ilede de ham glade imøde og udstrakte sine Hænder for at modtage de Gaver, som de vidste, han havde paa rede Haand til dem, og det var da ikke let at afgjøre, hvem der saa mest fornøjet ud, enten han, som gav, eller de, som modtog. Hvergang han saaledes uddelte Penge til de Fattige, stansede han sin Hest og talte med dem om et og andet, og Hesten var efterhaanden bleven saa vant til dette, at den, hvergang en Fattig nærmede sig holdt stille, uden at dens Herre behøvede at standse den.

Samme Mand havde en Rabe, der var ligesaa rig som han, men umaadelig gjerrig. Denne Gnier holdt hverken Hest eller Vogn. Han var derfor i stor Forlegenhed for Befordring, da han en Dag skulde gjøre en længere Reise til et Sted i Omegnen. Vandret tilfods havde han ingen Lyft til, og leie sig en Hest vilde han heller ikke; thi saa skulde han jo ud med rede Penge. Endelig hitte de ham paa Raad; han gik ind til sin venlige, gavmilde Rabe og bad denne om at laane ham sin Skimmel. Der var aldeles intet veien herfor. Skimmen blev strax sadlet, og den Gjerrige satte sig op og travede afsted, underlig fornøjet, fordi han kom afsted for saa godt Kjøb. Han havde imidlertid ikke travet ret langt, førend en Rakkels Ligger nærmede sig og bad om en Almisse. „Gaa din Vej!“ sagde Gnieren, „jeg har andet at bruge mine Penge til end at ødsle dem paa saadant Paf!“ og dermed vilde han jage forbi, men Hesten var af en anden Mening; den holdt stille foran den fattige Mand, og der stod den, som om den var groet fast paa Stedet. Der hjalp hverken Bibst eller Sporer. Den Gjerrige skjænte nok, hvad der var i veien; vilde han videre frem, saa maatte han bære sig ad ligesom Hestens Eiermand; han maatte gjøre et Greb i sin Bomme og give den Fattige en Skjerp. Med et dybt Sul besluttede han sig dertil, og neppe var det skeet, saa var Hesten ogsaa fuldkommen spjællig, ja den smutes endog saa at ville vise sin Rykker, hvor fornøjet den var, idet den pludselig satte afsted med ham i saa stærkt Galop, at hans Parok kom i Klave og det var ikke langt fra, at han var faldt af. Men Gnieren stod ikke med dette; snart mødte han en anden Ligger, saa en tredie, en fjerde, en femte og saa fremdeles, og for hver, han mødte, gjentog sig den samme Historie: Hesten vilde ikke af Stedet, før han havde givet den Fattige Penge. Hadde han ikke netop havt flere Penge hos sig end sædvanligt, da var hans Pung paa denne Maade bleven tømt, før han

havde naaet Halvveien. Nu slog dens Indhold akkurat til, og det var godt for ham; thi ellers vilde han aldrig være kommen videre.

Da han om Aftæren endelig havde naaet sit Hjem og afleveret Hesten til dens Eiermand, sagde han til denne: „J har spillet mig et slemt Puds, Hr. Rabe! den Ridetur, jeg har gjort med Eders Skimmel, har været mig dyrere, end om jeg havde leiet mig en Vogn med to Heste foran.“ Da lo Hestens godmodige Eiermand ret hjertelig. „Sig ikke, at J har bortkastet Eders Penge! J har tværtimod gjort en god Handel; thi for hver Skilling, J gav bort, har J faaet den Fattiges Tak og Betsignelse.“ F. S.

En venlig Paamindelse til Vedkommende.

Alle, som ved sig i Sjæld til Pacific Herald bedes venligst om uden Ophold at indsende samme, da vi trænger det saa saare for at Herald kan holde ved at udkomme.

Venlig Hilsen til eder alle, og Bøn om, at J fremdeles vil komme Herald og denne Skole ihu baade med eders Forsønner og Pengebidrag.

I al Verbødighed.

T. C. Setra. Kasserer.

Prof. Speratis Midsummer Excursion.

Her vil blive en udmærket Anledning til Fornøielse og Underholdning.

Det er baade interessant og styrkende at saa tage sig en liden Udflugt om Sommeren, ud i det Frie, og mange vil vist glæde sig ved denne Anledning som her gives; ikke bare ved at saa tage sig en Baadtur paa Puget Sound; men ved at kunne reise sammen med Skandinaver og Benner.

Musiken vil heller ikke mangle paa Veien, og den vil vist klinge godt ude paa Vandet.

Baadene afgaar fra Tacoma Søndag den 11te August Kl. 10 Formiddag og vil kause i Seattle, Everett og Utsalady. I Utsalady bytter man Baad for at komme ind til Stantwood som naaes samme Aften, hvor den første Concert gives, og vil derfor blive indrettet som det sømmer sig Helligdagens Betydning.

Strax efter Underholdningen reiser man videre ved Baad, ind til Bellingham Bay som naaes Mandag Morgen. Her vil gives fri Opvartning og Logi.

En storartet Concert vil blive afholdt om Aftenen i Opera Huset.

Tirsdag Morgen begynder Reisen hjemover forbi Anacortes, Deception Pass, Utsalady, og Everett.

Return Billet vil koste \$1.50 samt 25cts for Transfer Baaden i Utsalady.

Dette indbefatter fri Afgang til begge Concerter og fri Opvartning i Whatcom.

Herom mere næste Uge. Alle, som ønsker Billet bør skrive til Prof. Carlo A. Sperati, Pariland, Wash. B.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa „Pacific Herald“ og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Betsønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. ligeledes skal enhver, som s. ler 25

nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, faa som Betsønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen,—ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Der næst mærke man sig, at navnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa fuld ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gaa baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade Landne Rettigheder til hvem de vil.

Betalt for Herald.

A. Wæller, Pariland, Minn.	\$ .50
Rev. J. J. Strand, Pariland, Minn.	.50
Eoen Benson, Harmony, Minn.	.50
T. T. Fjelland, „	.50
D. Scrabeck, „	.50
Anders Helgeland, „	.50
„ . . . . til Presje, „	.50
Ole E. Ræset, Ræset B. D.	
Winneshick Co. Joma.	.50
A. L. Tacke, Hillsboro N. D.	.50
Mrs. S. Anderson, Vermillion S. D.	.50

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Confirmations Offer fra Past. N. A. Duammen i Valley Grove Menighed	\$14.43
i Christiania Menighed.	10.57
Samlet ved Past. T. Larsen fra følgende:	
J. W. Trogstad, Harmony Minn.	5.00
Mrs. Kasne Nelsen, Harmony, Minn.	5.00
Ole R. Arnesen, Harmony Minn.	2.00
Christian Olsen, „	5.00
Mittel Rockne, „	5.00
Miss Berthe Leidsahl, „	1.00
Miss Anna Gausta „	1.00
En Ubenævnt „	1.00
Mrs. Gro Vøen „	10.00
Halvor G. Brustat „	1.00
D. T. Brokken „	5.00
T. T. Brokken „	5.00
John T. Brokken „	1.00
Jørgen R. Bjørge „	5.00
John A. Lund „	10.00
Andrew Røthe „	1.00
Eoen Haugum „	5.00
Mrs. Eoen Haugum „	5.00
John J. Rafin „	5.00
T. T. Fjelland „	2.00
T. O. Applen „	5.00
Ole Fosse „	5.00
Ole Scrabeck „	2.00
Aste D. Flatfæl „	2.00
Jens C. Erikson „	1.00
Bernt P. Storhoff „	5.00
S. Haugerud „	5.00
E. D. Wilson „	2.00
Torkel Troir „	5.00
S. Aaberg „	5.00
P. Nuland „	1.00
H. E. Hansen „	1.00
D. Elton „	1.00
D. N. Thundale „	2.50
M. S. Hansøhn „	1.00

